

Bilag 9.

Undertegnede landsretssagførere*), der har opnået beskikkelse i tiden efter 1. januar 1949, ønsker herved over for det af folkettinget nedsatte udvalg, der behandler det af justitsministeren fremsatte forslag til lov om ændring af lov om rettens pleje, bl. a. om afskaffelse af højesteretssagførerprøven, at fremkomme med følgende:

Det er vor opfattelse, at der ikke er nogen trang til at afskaffe denne prøve, som på tilfredsstillende måde har varetaget de retsplejemæssige hensyn — herunder særlig hensynet til det retssøgende publikum — som må være afgørende ved tilrettelæggelsen af sagførernes mødeberettigelse. Der er da heller ikke fra prøvens modstanderes side oplyst, hvilke retsplejemæssige hensyn der skulle tale for dens afskaffelse.

Uden på ny at gentage de argumenter, der har været fremført for eller imod prøven, bør det fremhæves, at kritikken af den nugældende ordning ikke stammer fra domstolene eller det retssøgende publikum, men i det væsentligste fra en kreds af de landsretssagførere, der har opnået beskikkelse før 1. januar 1949. Under hensyn hertil må det være af interesse for udvalget at erfare, hvorledes de yngre landsretssagførere, for hvem en nyordning først og fremmest vil få betydning, ser på det fremsatte lovforslag.

Det er utvivlsomt et incitament af stor værdi for de yngre sagførere, der skal påbegynde egen virksomhed, at enhver yngre landsretssagfører med interesse for procedure har adgang til udadtil at vise sine rent fagligt juridiske evner ved at indstille sig til og gennemføre prøven, et incitament, hvis betydning for den enkelte og for standen som helhed ikke bør undervurderes.

Den store tilgang af prøveprocederende sagførere i de senere år tyder også på, at der

blandt yngre landsretssagførere er en levende forståelse for dette.

Da en væsentlig del af de fremsatte indvendinger mod prøven har været båret af konkurrencemæssige hensyn, jfr. justitsministerens bemærkninger til lovforslaget, finder vi anledning til at bemærke, at lovforslaget, hvis det gennemføres som forelagt folkettinget, vil kunne medføre meget større konkurrencemæssige ulemper for de landsretssagførere, som har opnået eller opnår beskikkelse efter 1. januar 1949, end den nugældende ordning har medført for de landsretssagførere, hvis beskikkelser er af ældre dato, idet de førstnævnte efter forslaget end ikke har muligheden for at gennemføre prøven, selv om de måtte ønske det.

På denne måde vil de yngre landsretssagførere i en meget lang årrække komme ud for at skulle konkurrere med få år ældre højesteretssagfører-kolleger, nemlig dem, som i de seneste år har bestået prøven. Hvis højesteretssagførertitlen har den betydelige tiltrækningskraft over for det retssøgende publikum, som prøvens modstandere hævder, vil denne situation således betyde en væsentlig hemske for mange yngre landsretssagførere, som i disse år har påbegyndt eller i de kommende år vil påbegynde egen virksomhed, da de vil være afskåret fra at møde denne konkurrence på lige fod ved at gennemføre prøven.

Endvidere kan de i tiden fremover indbyrdes og i forhold til andre erhvervsgrupper blive henvist til andre og mindre værdifulde former for konkurrence end konkurrencen på rent faglig basis.

Ved vurderingen af disse betragtninger bør det erindres, at der utvivlsomt vil gå en række år, før det forstås af det retssøgende publikum, at muligheden for at erhverve

*) Undertegnet af 77 landsretssagførere.